

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/155/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8710205410
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8710205410.3

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Evy Šofrankovej v spore žalobcu: Slovenská investičná, s. r. o., so sídlom Prešov, Hlavná 68, IČO: 36 195 537, pr. zast. SOUKENÍK-ŠTRPKA s.r.o., IČO: 36 862 711, Šoltésovej 14, Bratislava, proti žalovanému: Podtatranská vodárenská spoločnosť, a. s. so sídlom Poprad, Hraničná 662/17, IČO: 36 485 250, pr. zast. Advokátska kancelária Paul Q, s. r. o., so sídlom Bratislava, Twin City, Block A, Karadžičova 2, o určenie spoluvlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalovaného proti medzitýmnemu rozsudku Okresného súdu Poprad č. k. 20C/98/2010-1218 zo dňa 28.11.2017 takto

rozhodol:

Zrušuje medzitýmný rozsudok.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol, že základ nároku žalobcu na určenie, že je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX, v katastri nehnuteľností vedenom Okresným úradom N., odborom katastrálnym, pre obec N., k. ú. K. je daný. Ďalším výrokom vyslovil, že o trovách konania bude rozhodnuté v rozsudku, v ktorom bude rozhodnuté o celom uplatnenom procesnom nároku.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal určenia spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXX, k. ú. K., a to k stavbe: Čistička odpadových vôd N. - K. (ČOV), vrátane pozemkov tvrdiac, že je právnym nástupcom štátneho podniku N. T. N., ktorý 08.11.1990 uzavrel zmluvu o združení finančných prostriedkov k investičnej výstavbe akcie N. - K. - ČOV. V zmluve o združení finančných prostriedkov zmluvné strany dohodli za správcu ČOV najväčšieho investora Východoslovenské vodárne a kanalizácie (VVaK) bez toho, aby bol určený vlastník objektov. Domáhal sa tak určenia spoluvlastníckeho podielu vo výške 3,22 % z celku. Žalovaný so žalobou nesúhlasil jednak z nedostatku aktívnej legitímácie a tiež nesprávnej právnej argumentácie žalobcu.

3. Súd prvej inštancie vydal medzitýmný rozsudok po tom, čo jeho prvé rozsudky boli zrušené. Po doplnení dokazovania zistil, že dňa 08.11.1990 bola medzi spoločnosťami Východoslovenské vodárne a kanalizácie, štátny podnik, J. ako investorom a P., š.p. I. (IČO: XXXXXX), T. š. p., C. N. š. p., F. N. š.p. (X.: XXXXXX), C. N. N. š. p. (X.: XXXXXX) a T. N. š. p., ako združujúcimi organizáciami, uzavretá zmluva o združení finančných prostriedkov k investičnej výstavbe akcie: N. - K. - ČOV. V zmysle uvedenej zmluvy sa zmluvné strany zaviazali združiť finančné prostriedky na výstavbu čističky odpadových vôd s tým, že zmluva stanovila výšku investície a podiel jednotlivých organizácií v percentách, bez uvedenia významu percentuálnych podielov. Súčasne zmluva stanovila povinnosť investora vykonať do 3 mesiacov od ukončenia výstavby vyporiadanie, ak k nemu nedošlo v priebehu výstavby. Nakoľko k vyporiadaniu medzi investorom a združujúcimi organizáciami nedošlo, podanou žalobou sa žalobca domáhal určenia spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXX k.ú. K., stavbe ČOV N.-K., vrátane pozemkov, na ktorých sa areál ČOV nachádza. Podanú

žalobu žalobca odôvodnil tvrdením, že je legitímny právny nástupca štátneho podniku N. T. N.. Svoje právne nástupníctvo odvodil od privatizačného procesu N. T. N. spoločnosťou C., spol. s r.o., ktorá bola následne v rámci konkurzného konania správcom konkurznej podstaty predaná žalobcovi. Poukázal na zmluvu č. XX/XXXX uzavretú medzi Fondom národného majetku SR a spoločnosťou C. spol. s r.o. dňa 26.06.1992, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k všetkým aktívam a pasívam, právam, záväzkom a povinnostiam súvisiacim s činnosťou štátneho podniku N. T. N. ku dňu 30.06.1992. Právny predchodca žalobcu, t. j. N. T. N. š. p. ako jedna zo zmluvných strán zmluvy o združení finančných prostriedkov za účelom investičnej výstavby t. j. za účelom vystavania čističky odpadových vôd poskytol na výstavbu prostriedky, pričom zmluvné strany sa ďalej dohodli, že správcom ČOV sa stane najväčší z investorov, teda Východoslovenské vodárne a kanalizácie, štátny podnik, J. (VVAK). Po uzavretí zmluvy a začatí stavebných prác sa právni predchodcovia strán sporu pretransformovali na obchodné spoločnosti, výstavba ČOV bola ukončená a napriek opakovaným žiadostiam právneho predchodcu žalobcu mu nebol umožnený ani kapitálový vstup do správcovskej spoločnosti ČOV ani nebol určený jeho spoluvlastnícky podiel. Žalobca špecifikoval podiel, ktorým sa na úhrade náklady výstavby ČOV podieľal, ktorý predstavuje hodnotu 3,22 % z celku.

4. K namietanej aktívnej legitímácie žalobcu žalovaným súd prvej inštancie konštatoval, že niet pochybností o tom, že žalobca je právny nástupcom N. T. N.. Prvý pivovar v N. bol založený v roku XXXX. Pôvodný názov popradského pivovaru bol E. U. A. und K., A. G. in N.. Po druhej sv. vojne bola účastinná spoločnosť daná pod národnú správu a v roku 1948 bola skonfiškovaná podstatou majetku pivovaru znárodnená a včlenená do národného podniku Východoslovenské pivovary so sídlom v J.. Dňa 20.12.1952 bol zriadený s platnosťou od 01.01.1953 nový podnik - I. pivovary v N., do ktorého boli včlenené závody v N., Q., sklady piva v I. R. C. a W.. Dňom 01.04.1958 bol na Slovensku zriadený spoločný podnik pre všetky pivovary pod názvom N. a sladovne, n. p. D.. Tento podnik bol k 01.07.1960 zrušený a zriadený nový podnik Východoslovenské pivovary v J., do ktorého bola včlenená aj prevádzka v N.. Uznesením vlády SR č. 1562/1992 zo dňa 12.05.1992, č. 353, č. m.: 1562/1992 vláda schválila podľa § 10 ods. 3 z. č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby a § 8 ods. 2 zákona SNR č. 253/1991 Zb. privatizačný projekt štátneho podniku N. T. N. určeného na priamy predaj v celku v zmysle konkurenčného privatizačného projektu „spol. s r. o. C., N.“ za trhovú cenu 169.322.000 Kčs. Proces privatizácie podniku bol schválený uznesením vlády SR a realizovaný Fondom národného majetku, a to zmluvou č. XX/XXXX zo dňa 26.06.1992. Predmet privatizácie, t.j. organizácia označená IČO: XXXXXX bola jedným z účastníkov Zmluvy o združení finančných prostriedkov zo dňa 08.11.1990. Následne majetok spoločnosti C., s r.o. N. bol správcom konkurznej podstaty zmluvou zo dňa 19.01.2004 odpredaný spoločnosti U. V. spol. s r. o, T., v súčasnosti pod obchodným menom I. investičná, s.r.o. Z uvedeného vyvodil, že námietka nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu nie je opodstatnená.

5. Čo sa týka naliehavého právneho záujmu poukázal na ust. § 137 CSP a uviedol, že žalobca sa ako právny nástupca bývalého štátneho podniku, ktorý bol účastníkom zmluvy o združení finančných prostriedkov na investičnú výstavbu domáha určenia spoluvlastníckeho podielu na výsledku združenej výstavby, nakoľko zmluva neobsahovala spôsob usporiadania vlastníckych či spoluvlastníckych podielov a nedošlo ani k vyporiadaniu investora a združujúcich organizácií. Naliehavý právny záujem žalobcu na požadovanom určení je nepochybné daný, nakoľko rozhodnutie v prejednávanej veci môže byť podkladom pre zmenu zápisu vlastníckeho práva k predmetu sporu. V zmysle konštantnej judikatúry naliehavý právny záujem je daný vždy, ak rozhodnutie môže byť podkladom pre zápis do katastra nehnuteľností.

6. K otázke nadobudnutia vlastníckeho práva žalobcu citoval ust. § 126; § 132 ods. 1; § 136 ods. 1, 2; § 137 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka; § 4 ods. 1, 2; § 5 vyhlášky č. 151/1978 Zb. o združovaní prostriedkov socialistických organizácií. K uvedenému uviedol, že základným predpokladom pre úspešnosť účastníka v súdnom spore o určenie vlastníckeho (či spoluvlastníckeho) práva je preukázanie právneho titulu na nadobudnutie vlastníctva, či spoluvlastníctva. Otázka nadobudnutia vlastníctva je riešená citovaným ustanovením § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že vlastnícke právo možno nadobudnúť buď medzi živými na základe zmluvy, rozhodnutím štátneho orgánu alebo na základe iných skutočností ustanovených zákonom najmä vydržaním, spracovaním cudzej veci, nálezom či prírastkami alebo pre prípad smrti, a to dedením. Podľa platnej legislatívy nie sú zápisy v katastri nehnuteľnosti garantované štátom, resp. katastrálnym úradom, ale len zobrazujú stav, aký je zapísaný v katastri nehnuteľnosti. Za tejto situácie je možné nadobudnutie vlastníctva k nehnuteľnosti na základe kúpnej zmluvy či iného titulu.

7. V ďalšom súd prvej inštancie citoval ust. § 11 ods. 4; § 12 ods. 1 - 3 a § 17 ods. 1 Hospodárskeho zákonníka č. 45/1983 Zb.

8. Skonštatoval, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že dňa 08.11.1990 podľa § 360o (poznámka odvolacieho súdu, že správne má byť § 360a) Hospodárskeho zákonníka uzavreli štátne podniky hospodársku zmluvu o združení prostriedkov na investičnú výstavbu ČOV N.-K., kde združenými subjektmi boli Východoslovenské vodárne a kanalizácie, štátny podnik, J. ako investor a P., š.p. I. (X.: XXXXXX), T. š. p., C. N. š. p., F. N. š.p. (X.: XXXXXX), C. N. N. š. p. (X.: XXXXXX) a T. N. š. p., ako združujúce organizácie, a v ktorej bolo zároveň v čl. V. dohodnuté, že správcom objektu bude po jeho dokončení právny predchodca žalovaného, Vsl. vodárne a kanalizácie, š.p. Právnomu predchodcovi žalovaného tak uvedenou zmluvou vzniklo právo hospodárenia s predmetnou nehnuteľnosťou. Prvoinštančný súd nezistil žiaden dôvod neplatnosti uvedenej zmluvy, a to napriek tomu, že žalovaný neplatnosť namietal. Finančné prostriedky boli združené a výstavba ČOV realizovaná bez námietok zo strany ústredných orgánov štátnej správy či kohokoľvek kompetentného. Nadobúdanie majetku štátnym podnikom v období uzavretia zmluvy o združení investičných prostriedkov upravoval zákon č. 111/1990 Zb. S poukazom na § 5 ods. 1 a § 6 ods. 1, 2 uvedeného zákona skonštatoval, že nakoľko výstavba realizovaná po združení investičných prostriedkov nespádala pod tzv. „Akciu Z“, pripadá síce do úvahy aplikácia ust. § 11 odst. 4 Hosp. zák., avšak nemožno jednoznačne určiť výlučné vlastnícke právo žalovaného ani príp. štátu, resp. nemožno jednoznačne odmietnuť nadobudnutie vlastníctva či spoluvlastníckeho podielu žalobcu k predmetu investičnej výstavby.

9. Prvoinštančný súd ďalej uviedol, že medzi všetkými právnymi predchodcami strán sporu došlo k uzavretiu riadnej zmluvy o združení investičných prostriedkov. Priamo na túto zmluvu o združení však nenadväzuje hospodárska zmluva o správe národného majetku medzi všetkými subjektami združenej investičnej výstavby. Účastníci zmluvných vzťahov sa tak riadne nedohodli na všetkých náležitostiach, nielen v súvislosti so združovaním finančných prostriedkov, ale aj v súvislosti so správou národného majetku. Za správcu bol stanovený právny predchodca žalovaného. Ako vlastník stavby mal byť zapísaný Československý štát v správe organizácie, ktorá tento majetok spravovala. Právny predchodca žalovaného a aj žalovaný užíval vystavanú nehnuteľnosť, táto nehnuteľnosť slúžila a slúži prevažne na jeho účely a v pomere k ostatným organizáciám právny predchodca žalovaného združil najväčšiu časť finančných prostriedkov, preto nebolo pochybné, ktorá organizácia je kompetentná tento majetok štátu spravovať. V týchto intenciách sa nakoniec aj organizácie dohodli a nebol medzi právnymi predchodcami strán žiaden spor. Svedok S. K. I. potvrdil, že súčasťou podniku C. spol. s r.o. boli tiež finančné investície a majetkové práva k ČOV K., tieto údaje boli evidované v účtovníctve úpadcu C. spol. s r.o. aj po privatizácii N. T. N.. Pri zápise majetku do súpisu konkurznej podstaty vychádzal z účtovných podkladov predložených úpadcom a toto majetkové právo bolo tiež oceňované znaleckým posudkom. Majetkové právo vyplývajúce zo združenia finančných prostriedkov bolo predmetom zmluvy o predaji časti podniku a predávajúci aj kupujúci boli s týmto oboznámení. Finančné investície ako majetkové právo mali vplyv na kúpnu cenu. Svedok poukázal na vtedy platný zákon o konkurze a vyrovnaní s tým, že ako správca konkurznej podstaty bol povinný združené investície ako majetkové právo do konkurznej podstaty úpadcu zahrnúť. Poukázal tiež na povinnosť podania návrhu na vylúčenie z konkurznej podstaty, k čomu zo strany žalovaného nedošlo. Pokiaľ sa teda žalovaný domnieval, že toto majetkové právo neexistuje, či do konkurznej podstaty nepatrí, mal podať návrh na jeho vylúčenie. Žiaden účastník konkurzného konania, teda ani žalovaný, nenamietal správnosť či oprávnenosť zápisu do konkurznej podstaty. Podľa svedka úpadca nebol spoluvlastníkom ČOV, nakoľko v tom čase táto neexistovala, ale bol spoluvlastníkom práv, do ktorých sa investovali združené prostriedky.

10. Súd prvej inštancie s poukazom na § 4 ods. 1 písm. b) vyhlášky č. 151/1978 Zb. ďalej uviedol, že zmluvou zo dňa 08.11.1990 boli medzi stranami sporu združené finančné prostriedky na výstavbu ČOV, uvedená zmluva stanovila tiež, že vybudovaná stavba po dokončení prejde do správy právneho predchodcu žalovaného, avšak súčasne stanovila povinnosť vyporiadania sa s ostatnými zmluvnými stranami. K tomuto vyporiadaniu doposiaľ nedošlo, a to žiadnym spôsobom.

11. Citujúc ust. § 1 ods. 1; § 2; § 5; § 11 ods. 1, 3, 4, § 15 ods. 1 a § 27 ods. 1 z. č. 99/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby, ako aj s poukazom na § 10 ods. 1 z. č. 253/1991 Zb., ktorý zriadil Fond národného majetku Slovenskej republiky a ktorý bol jediným subjektom, ktorý sa podľa zákona stal vlastníkom majetku pôvodne patriaceho štátu, teda v dobe privatizácie N. T. N. š. p.

bol právnickou osobou spravujúcou majetok patriaci vo vlastníctve štátu. V tejto súvislosti poukázal na nález ÚS SR, sp. zn. PL ÚS 1/96.

12. V súlade s uvedeným záverom tiež Fond národného majetku v preambule zmluvy č. XX/XXXX konštatuje, že v súlade so zákonom č. 92/1991 Zb. nadobudol vlastnícke práva k veciam, právam a iným majetkovým hodnotám, ktoré slúžia k činnosti štátneho podniku N. T. N.. S prihliadnutím na uvedené je zrejmé, že Fond národného majetku v čase privatizácie N. T. N. š. p. uzavrel zmluvu o prevode vlastníckeho práva k všetkým aktívam a pasívam, právam, záväzkom a povinnostiam súvisiacim s činnosťou štátneho podniku N. T. N. ku dňu 30.06.1992, pričom sa jednalo o prevod majetku, ktorý nebol limitovaný na výlučného vlastníka, štát. Privatizér tak nadobudol všetky pasíva a aktíva bývalého štátneho podniku, t.j. povinnosti, ale aj majetkové či iné práva, ktoré mohli byť predmetom vlastníckeho práva. Účelom privatizácie bolo previesť „podnik“ na záujemcu so všetkými jeho aktivitami. Nepochybne aktivitou podniku môže byť o.i. investičná výstavba. V tomto smere tak, vzhľadom na postupnú transformáciu bývalých štátnych podnikov, mali jednotlivé podniky po privatizácii možnosť nadobúdať majetok aj do spoluvlastníctva, nakoľko výlučnosť nadobúdania štátu už neexistovala.

13. Súd prvej inštancie z výsluchu svedkov X. N. S., X.. K. T., X.. K. P., X.. K. C., X.. S. I., t.j. jednotlivých štatutárnych zástupcom podnikov združujúcich investičné prostriedky zistil, že tieto boli združené pre účely výstavby ČOV, avšak po výstavbe žiadnej z organizácií združujúcich prostriedky neboli poskytnuté benefity či zníženie ceny. Okrem žalobcu si žiadna zo spoločností nárok na spoluvlastnícky podiel neuplatnila. Svedok X.. C. N. uviedol, že finančné prostriedky boli združené štátnymi spoločnosťami, spravovali majetok štátu, a teda nebol dôvod dohadovať sa na spoluvlastníckych podieloch na výsledku. Po privatizácii VVaK bol majetok vložený do nového subjektu - žalovaného, vrátane rozostavanej stavby, v majetku boli zahrnuté aj združené prostriedky. Vlastníkom stavby sa stal žalovaný.

14. K možnému nadobudnutiu vlastníctva prvoinštančný súd poukázal na nález ÚS ČR, sp. zn. III. ÚS/336/96. Konštatoval, že pri posúdení vlastníckych a iných právnych vzťahov k stavbe vzniknutej spoločnou činnosťou viacerých osôb je potrebné vychádzať z obsahu dohody medzi týmito osobami. Taká dohoda, ktorá nemusí byť písomná, založí spoluvlastníctvo, pokiaľ z jej obsahu (príp. s prihliadnutím na ďalšie zistené skutočnosti) je zrejmé, že účastníci dohody chceli založiť spoluvlastnícky vzťah. Nie je potrebné, aby sa účastníci dohodli na výške podielov (R 16/1983). Tiež poukázal na názory vyslovené v rozsudku NS ČR, sp. zn. 22Cdo/1174/2001 a NS SR, sp. zn. 7Cdo/81/2013.

15. Prvoinštančný súd vychádzal z toho, že účastníci Zmluvy o združení prostriedkov neuzavreli písomnú dohodu o vlastníctve k stavbe pred jej vznikom, v čase začatia výstavby nebolo ani možné, aby nehnuteľnosti nadobudla socialistická organizácia do svojho vlastníctva. Účastníci zmluvy však po postupnej privatizácii spoločnou činnosťou vytvorili stavbu, ku ktorej originárnym spôsobom nadobudli spoluvlastnícke právo. Z vykonaného dokazovania totiž nevyplýva, že by sa účastníci zmluvy dohodli na tom, že žalovanému, či jeho právnenému predchodcovi, len so stavbou pomôžu a za to budú môcť stavbu využívať. V konaní nebol preukázaný benefit, ktorý by jasne zo združenia investícií vyplýval, s výnimkou možnosti vypúšťania odpadovej vody do verejnej kanalizácie bez predchádzajúceho primárneho prečistenia. K vypúšťaniu odpadovej vody do verejnej kanalizácie dochádzalo už pred uzavretím zmluvy o združení investícií a nebolo preukázané, že za vypúšťanie odpadovej vody bol niektorý z účastníkov zmluvy sankcionovaný. Navyše, k združeniu investícií došlo v čase, kedy jednotlivé podniky znižovali produkciu a pripravovala sa ich transformácia a privatizácia, teda dôvod združovania investícií uvádzaný žalovaným je prinajmenšom pochybný. Následná privatizácia štátnych podnikov bola realizovaná a podniky boli privatizované vrátane všetkých aktív a pasív, práv, záväzkov a povinností súvisiacich s činnosťou štátneho podniku. Nakoľko po uzavretí zmluvy o združení a následných transformáciách bývalých štátnych podnikov, ako aj čiastkových realizáciách výstavby, uzavretá zmluva výslovné ustanovenie o výlučnom vlastníctve niektorého účastníka zmluvy neobsahuje. S prihliadnutím na ust. § 12 Hosp. zák. konštatoval, že objekt ČOV nie je vecou, ktorá by vylučovala možnosť spoluvlastníctva. Zmluva o združení prostriedkov na investičnú výstavbu je teda riadnym právnym titulom nadobudnutia vlastníckeho (resp. spoluvlastníckeho) práva k stavbe obstaranej zo združených prostriedkov.

16. Citujúc ust. § 214 ods. 1 CSP súd prvej inštancie mal za to, že žalobca uniesol dôkazné bremeno potrebné pre rozhodnutie medzitýmnym rozsudkom, a to preukázaním titulu, od ktorého odvodzuje svoje vlastnícke práva, predovšetkým listinnými dôkazmi v konaní predloženými. V danom prípade

žalobca preukázal svoje spoluvlastnícke právo a naopak v konaní nebol produkovaný dôkaz o tom, že by žalovaný bol oprávnené výlučným vlastníkom predmetu sporu. Preto súd rozhodol medzitýmnym rozsudkom tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku. Po právoplatnosti medzitýmneho rozsudku bude súd v súlade s ust. § 214 ods. 3 CSP. pokračovať v konaní o rozsahu uplatneného nároku. Súčasne v konečnom rozhodnutí bude rozhodnuté o trovách konania.

17. Proti uvedenému rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný. Odvolacie dôvody špecifikoval ustanovením § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP a navrhol žalobu zamietnuť, prípadne rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Podstatou sporu je existencia vlastníckeho práva k súboru stavieb ČOV N. - K., pozemkov, na ktorých stavba je postavená a príľahlých pozemkov. Za nesporné považoval existenciu Zmluvy o združení prostriedkov k investičnej výstavbe akcie zo dňa 08.11.1990, na základe ktorej došlo k združeniu finančných prostriedkov 6 štátnych podnikov a investora Východoslovenské vodárne a kanalizácie, štátny podnik na účel výstavby diela, Čistiarne odpadových vôd N. - K.. Sporným je to, či z uvedenej Zmluvy vyplýva právo jednotlivých štátnych podnikov na spoluvlastníctvo zhotoveného diela, stavebných a príľahlých pozemkov. Žalobca argumentoval tvrdením, že ekvivalentom výšky peňažných prostriedkov poskytnutých jeho právnym predchodcom mal byť v zmysle Zmluvy zodpovedajúci spoluvlastnícky podiel na stavbe a pozemkoch. Vznik tohto spoluvlastníckeho práva nešpecifikoval. Žalovaný argumentoval tým, že v čase uzavretia Zmluvy nebol možný vznik vlastníckeho práva štátneho podniku k akémukoľvek majetku, lebo tieto boli výlučne správcami majetku štátu. Účelom uzavretia Zmluvy bolo vybudovanie ČOV, slúžiacej na čistenie odpadových vôd, produkovaných združenými štátnymi podnikmi. ČOV nemala byť vo vlastníctve podnikov, ale štátu. Ak by Zmluva zakladala právo združeného štátneho podniku na spoluvlastnícky podiel, mohlo by ísť o obligačné právo a žaloba by mohla znieť o uloženie povinnosti uzavrieť zmluvu o prevode zodpovedajúceho podielu, to sa však dňa 26.11.2011, t.j. 4 roky od kolaudácie stavby premlčalo. Žalobca nepreukázal ani dôvodnosť výšky spoluvlastníckeho podielu a jeho výška po prepočte 31,02 % nezodpovedá ani výške vložených prostriedkov, a to hodnote Diela a pozemkov. Žalovaný nadobudol stavbu ČOV a pozemkov od štátu v rámci privatizácie jeho právneho predchodcu, spoločnosti VVaK, š. p. Vo vzťahu k pozemkov nemohlo vzniknúť ani vecné, ani obligačné právo, lebo tieto boli nadobudnuté pred uzavretím Zmluvy, aj po jej uzavretí a v Zmluve je účel zdruzenia prostriedkov vymedzený striktne na stavbu Diela a nie nákup pozemkov. Pozemky tak, ako sú ich parcelné čísla a výmery označené v žalobe, sú neexistujúce nehnuteľnosti, lebo už pred podaním žaloby došlo k zmene ich označenia a výmer, preto v žalobe označené pozemky nie sú spôsobilé na zápis do katastra. Štátny podnik Východoslovenské vodárne a kanalizácie, š. p., ako aj jeho právny nástupca, teda žalovaný boli a sú 100 % verejnými korporáciami, so 100 % vlastníctvom štátu, resp. miest a obcí. Vlastníctvo ich majetku súkromnými spoločnosťami bolo a je vylúčené. K medzitýmnemu rozsudku uviedol, že tento má procesný význam len pri žalobách na plnenie. Vtedy sa súd obmedzí výlučne na dôvodnosť nároku a dokazovanie ohľadom jeho výšky nevykonáva. Opačný postup nemá procesný dôvod a je porušením práva na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov. V prejednávanej veci súd stranám sporu neoznámil svoj úmysel rozhodnúť vo veci medzitýmne, preto boli predkladané dôkazy aj ohľadom výšky podielu, resp. ju rozporovali. Na pojednávaní dňa 30.10.2017 súd uznesením ukončil dokazovanie v celom rozsahu, teda aj čo do dôvodu aj výšky. V napadnutom rozsudku nie je jediný dôvod, pre ktorý by súd nemohol rozhodnúť o celom petite žaloby. Prvoinštančný súd na pojednávaní dňa 30.10.2017 zamietol aj návrh žalobcu na zmenu petitu. Podľa odvolateľa medzitýmni rozsudok v prípade určovacej žaloby je nemožný. Vlastnícke právo na rozdiel od pohľadávky nemá právny dôvod a výšku. Rozhodnutie vydané súdom prvej inštancie znamená, že žalobca je „nejakým podielovým spoluvlastníkom, nejakých nehnuteľností na LV č. XXXX“ a „ešte sa uvidí akých konkrétnych nehnuteľností a v akom konkrétnom podiele“.

18. Odvolateľ ďalej uviedol, že predmetné konanie sa vedie o právne neexistujúcich nehnuteľnostiach. Ich označenie sa v priebehu konania nemenilo, preto sú nesprávne označené od začiatku. Návrh na pripustenie zmeny petitu bol súdom prvej inštancie v celom rozsahu zamietnutý. Petitom žaloby sú teda pozemky a stavby na LV č. XXX, k. ú. N. - K.. Napriek tomu súd prvej inštancie určil, že žalobca je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX. Už z toho dôvodu nie je možné pripustiť vydanie takéhoto rozsudku ultra petitem. V prípade potvrdenia takéhoto rozsudku by v ďalšom konaní sa mohla zisťovať len výška podielu k nehnuteľnostiam na LV č. XXXX napriek tomu, že petitom žaloby stále ostávajú nehnuteľnosti na LV č. XXX. Súdu prvej inštancie vytýkal, že na jednej strane nepovolil zmenu predmetu žaloby na nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX a súčasne uznal vlastníctvo k nehnuteľnostiam na LV č. XXXX. Poukázal tiež na to, že súd priznal väčší rozsah vlastníckeho práva ako sám žalobca žiadal, lebo v návrhu na zmenu petitu sa nedomáhal

spoluvlastníctva všetkých nehnuteľností vedených na LV č. XXXX, lebo niektoré vylúčil. Vytýkal súdu prvej inštancie tiež to, že nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí. V prípade výšky podielu vydaním absurdného medzitýmneho rozsudku a napriek tomu, že bolo vykonané aj dokazovanie ohľadom výšky podielu a žiadne ďalšie dokazovanie týmto smerom nikto nenavrhol o tom nerozhodol. V prípade neexistenčných nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX, ktoré nie sú predmetom žaloby a tiež či má ísť o všetky alebo niektoré z nich a v prípade skúmania existencie dohody o spoluvlastníctve v bode 34 rozsudok konštatuje, že „z Dohody nie je možné určiť, kto má byť vlastníkom či spoluvlastníkom“, v bode 35 konštatuje, že vlastníkom má byť „zapísaný Československý štát“ a napriek tomu súd spoluvlastníctvo určil. K ostatným jeho námietkam neuviedol ako mohlo prejsť vlastnícke právo v konkurze, keď úpadca nebol vlastníkom a stavba neexistovala; ako sa mohol štátny podnik stať vlastníkom majetku, keď právna úprava vlastníctvo zvereného majetku štátnymi podnikmi vyslovene vylučovala (a vylučuje dodnes); premlčanie prípadného práva na vyporiadanie prevodom spoluvlastníckeho podielu; privatizácia stavby a pozemkov ČOV v rámci privatizácie VVaK, štátny podnik (právneho predchodcu žalovaného) ako právny dôvod vlastníctva žalovaného; nemožnosť nadobudnutia pozemkov zhotovením, t.j. originálnym spôsobom a určenie, či mal byť právny predchodca žalobcu nositeľom spoluvlastníckeho práva alebo pohľadávky, teda vecného alebo záväzkového práva. K uvedenému prvoinštančný súd nevyslovil žiaden právny názor, čím porušil aj posledný pokyn odvolacieho súdu. Uviedol, že súd prvej inštancie urobil v konaní množstvo procesných väd, jeho rozhodnutie je krajne svojvoľné, arbitrárne a nemajúce oporu ani v hmotnom, ani v procesnom práve. K jednotlivým bodom odôvodnenia uviedol, že žalobca nie je právnym nástupcom Východoslovenských pivovarov. Majetok získal v konkurze po spoločnosti C., ktorá privatizovala majetok N.. Nestala sa teda jeho právnym nástupcom, ale novým vlastníkom majetku. Podstatným však je, či žalobca nadobudol spoluvlastnícke právo k dielu ČOV od úpadcu, teda spoločnosti C. v konkurznom konaní a či toto spoluvlastnícke právo úpadcu nadobudol privatizáciou. N. však ku dňu svojej privatizácie žiadnym spoluvlastníkom nebol, nakoľko Dielo ČOV v tom čase neexistovalo. Neexistovalo ani v čase konkurzu spoločnosti C.. Žalobca teda spoluvlastnícky podiel nemal ako a od koho nadobudnúť. Žalobca mohol nanajvýš nadobudnúť právo N. na prevod zodpovedajúcej časti jeho investície (hoci nemal ani len toto právo). Toto právo podlieha premlčaniu a ku dňu podania žaloby bolo premlčané. Žalobca je si vedomý premlčania, preto sa pokúša premlčanie obísť žalobou o určenie vlastníckeho práva. Určenia vlastníckeho práva sa však môže domáhať len ten, kto už vlastníkom v čase rozhodnutia súdu je.

19. K naliehavému právnemu záujmu uviedol, že kataster nemôže zapísať vlastníctvo k nehnuteľnostiam, ktoré nie sú označené v katastri. Keďže návrh na zmenu návrhu súd zamietol, nie je údajné vlastnícke právo ani len zapísateľné, a to ani v prípade úspechu žalobcu, čím tento stráca naliehavý právny záujem, resp. ho nemal od začiatku konania. K tvrdeniu súdu, že nezistil žiaden dôvod neplatnosti Zmluvy o združení prostriedkov zo dňa 08.11.1990 uviedol, že žalovaný nenamieta platnosť Zmluvy. Namíeta len to, že by z nej akýmkoľvek spôsobom vyplývalo, že účastníci sa majú stať spoluvlastníkmi. Dobová právna úprava spoluvlastníctva to aj vylučovala. K tvrdeniu súdu, že nie je možné určiť, či stavba mala byť pôvodne vo výlučnom vlastníctve žalovaného, štátu alebo v spoluvlastníctve so žalobcom odvolateľ uviedol pochybnosť, že na základe čoho súd potom mieni rozhodovať o „výške podielu“. Vyslovil svoj súhlas s tvrdením, že vlastníkom stavby mal byť zapísaný Československý štát, ak sa tým myslelo Československá socialistická republika, resp. od roku 1990 ČSFR. Poukázal na to, že do prijatia Zákona o katastri nebol vznik vlastníckeho práva podmienený zápisom do Evidencie nehnuteľností, teda vlastníctvo štátu sa nemuselo nikde „zapisovať“. Uviedol, že v čase dokončenia stavby sa vlastníkom aj stala Slovenská republika a následne Fond národného majetku a spoločnosť PVS, a.s. K názoru súdu ohľadom finančných investícií a majetkových práv právneho predchodcu žalobcu, t.j. spoločnosti C. a jeho konkurzu uviedol, že žiadny spoluvlastnícky podiel sa v konkurze nespešňoval, nikto ho teda nemohol nadobudnúť. Ak by sa podiel v ČOV spešňoval a žalovaný by nebol podal návrh na vylúčenie z konkurznej podstaty, patril by tomu, kto ho kúpil. Žiaden podiel však nebol, lebo nebolo ani Dielo. Navyše spešňaním pohľadávky sa nepotvrzuje jej pravosť. Správca predáva všetky pohľadávky, ktoré úpadca účtuje a neskúma ich pravosť a dôvodnosť. Ak pohľadávka neexistovala a napriek tomu ju úpadca účtoval, riskuje nadobúdateľ neúspech v súdnom konaní o jej priznanie. Úpadca nemal žiadnu pohľadávku na prevod podielu k stavbe. Žalobca však ani žiadnu pohľadávku neuplatnil, tvrdí, že má vecné a nie záväzkové právo. Ak súd prvej inštancie v rozsudku tvrdí, že Zmluva o združení stanovila povinnosť vyporiadania vzájomných vzťahov medzi účastníkmi, k čomu nedošlo, odvolateľ uviedol, že vyporiadanim sa rozumelo zúčtovanie prostriedkov po ukončení diela. Nie všetci účastníci Zmluvy poskytli plnú výšku dohodnutého príspevku, medzi nimi aj N.. Vyporiadanie rozdelením na podiely jednoducho neprichádzalo v rozhodnom čase do úvahy pre

rozpor so zákonom. Žalovaný nerozporoval tvrdenie súdu prvej inštancie, že Fond národného majetku za účinnosti zákona č. 92/1991 Zb. sa stal vlastníkom majetku štátu. Na FNM prešiel majetok SR v správe bývalého štátneho podniku VVaK, okrem iného aj stavba ČOV a súvisiace pozemky. Tieto boli na základe privatizačného projektu vložené do majetku žalovaného v celosti a bezvýhradne. Ten istý FNM nemohol súčasne dať do privatizácie celé dielo ČOV aj s pozemkami spoločnosti PVS, a.s. a súčasne vložiť podiel k tomuto dielu aj do spoločnosti C.. Privatizované boli všetky podniky účastniace sa v Združení. Dielo ČOV pritom nebolo predmetom privatizácie ani jedného z nich, len PVS, a.s. Odvolateľ bez výhrad súhlasil s tvrdením súdu prvej inštancie, že žiadny iný člen Združenia si nárok na spoluvlastnícky podiel neuplatnil. K tomu uviedol, že ani nebol predmetom privatizácie ani jedného z účastníkov združenia, okrem PVS, a.s.

20. K spôsobom nadobudnutia vlastníctva a spoluvlastníctva a k poukazom na rozhodnutia NS SR uviedol, že v konkrétnom konaní nebola existencia žiadnej takejto dohody preukázaná. Zmluva o združení nemá žiadny dodatok ani nováciu, jej text ostáva taký aký je. Navyše takáto prípadná dohoda by odporovala zákonom. Uviedol, že rozhodnutie NS SR sp. zn. 7Cdo/1174/2008 je výlučne v prospech žalovaného. Z uvedeného uznesenia citoval časť odôvodnenia. K tvrdeniu súdu prvej inštancie, že ostatní členovia Združenia nemali z investície žiadny preukázateľný benefit a že objekt ČOV nie je vecou vylučujúcou spoluvlastníctvo uviedol, že tak, ako každá nehnuteľnosť, nevylučuje spoluvlastníctvo ani objekt ČOV. Jej význam nie je v dosahovaní zisku, ale má výlučne ekologický význam. Toto vlastníctvo by nemalo žiaden význam ani pre žalobcu. Výlučným účelom žalobcu je privatizácia časti verejného majetku prostredníctvom tohto súdneho sporu a následne vyporiadanie „spoluvlastníctva vyplatením“, teda nič iné než ziskuchtivosť. Na to sú napojené ďalšie právne následky, napr. čerpanie štátnych dotácií a prostriedkov Európskej únie určené na údržbu a rozvoj týchto zariadení. Čerpanie týchto prostriedkov pre obnovu a údržbu majetku, ktorý čo i len sčasti patrí súkromnému majetku nie je právne možné. Sieť vodovou, kanalizáciou, čistiarni, vodojemu a ostatných technických zariadení patrí medzi najzákladnejšie vybavenie štátu a plní základné strategické potreby obyvateľstva. Žiadna súkromná privatizácia tohto majetku nebola a nie je možná.

21. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca tak, že tvrdenia žalovaného, že došlo k porušeniu zásady ultra petitem nie sú pravdivé. Žalobou sa domáhal určenia spoluvlastníckeho práva k pozemkom evidovaným v k. ú. K., na LV č. XXX, vychádzajúc zo stavu platného ku dňu koncipovania žaloby. Z dôvodu upresnenia znenia žaloby požiadal o pripustenie zmenu žaloby, no súd na pojednávaní 30.10.2017 tento návrh zamietol bez uvedenia dôvodu. Nehnuteľnosti boli pôvodne evidované na LV č. XXX pre k. ú. K., v súčasnosti sú evidované na LV č. XXXX. Stále sa domáha toho istého právneho nároku. Je preto irelevantné, na akom liste vlastníctva sa predmetné nehnuteľnosti nachádzajú, lebo je evidentné o aké nehnuteľnosti ide. Poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 7Cdo/122/2011 zo dňa 28.05.2012, z ktorého citoval časť odôvodnenia podporujúci jeho názor. Neobstojí preto argument žalovaného, že medzitimným rozsudkom bolo prisúdených žalobcovi viac práv ako sa domáhal. Medzitimným rozsudkom súd zhodnotil, že nárok žalobcu na určenie spoluvlastníckeho práva je vo veci daný, teda rozhodol o právnom základe sporu. Podľa žalobcu nedošlo v konaní k inej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a preto nie je daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP. K ďalším argumentom žalovaného uviedol, že v Zmluve o združení v čl. V. strany dohodli, že ČOV bude v správe, nie vo vlastníctve investora. Poukázal tiež na čl. IV. bod 54 Zmluvy, podľa ktorej „v prípade zníženia alebo prekročenia nákladov stavby sa zmluvné strany vysporiadajú podľa pomeru svojich podielov. Vysporiadanie bude vykonané investorom ostatným zmluvným stranám alebo ostatnými zmluvnými stranami investorovi do 3 mesiacoch po ukončení stavby, pokiaľ by k tomu nedošlo v priebehu výstavby“. Ak by bolo správne tvrdenie žalovaného, že od počiatku boli zmluvné strany uzrozmnené s tým, že vlastníkom ČOV bude len štát, nebol by dôvod uzatvárať Zmluvu o združení a dohodnúť si v nej, že vynaložené investície budú v budúcnosti zmluvnými stranami vysporiadané. Z vyhlášky č. 119/1988 Zb. a č. 151/1978 Zb. vyplýva, že nie je pravdivé tvrdenie žalovaného, že v predmetnom čase mohol vlastniť ČOV len štát. V čase reálneho ukončenia výstavby a spustenia ČOV (v roku 2006) už bola iná právna úprava a majetok zmluvných strán Zmluvy o združení bol medzičasom sprivatizovaný. Žalovaný po ukončení výstavby ČOV nevysporiadal právne vzťahy s ostatnými zmluvnými stranami Zmluvy, ktoré príspevky na jej výstavbu ďalej účtovali a evidovali v svojom účtovnom majetku. Podľa žalobcu súd prvej inštancie správne prihliadol na všetky dôkazy svedčiace o úmysle zmluvných strán Zmluvy o združení nadobudnúť spoluvlastnícke právo k ČOV po ukončení jej výstavby. Ak by zmluvné strany mali záujem poskytnúť právnomu predchodcovi žalovaného len nenávratné finančné prostriedky, nemali by dôvod uzatvárať Zmluvu o združení týchto prostriedkov a požadovať v nej vzájomné finančné vysporiadanie

po ukončení výstavby ČOV. Svedok X. S. vypovedal, že mali záujem buď sa stať akcionárom príslušnej spoločnosti, prípadne spoluvlastníkom zriadenej stavby. Tiež poukázal na list spoločnosti C. spol. s r.o., N. T. zo dňa 01.11.1994, adresovaný Ministerstvu pôdohospodárstva SR s požiadavkou pri transformácii ČOV o kapitálový vstup. Uvedené vyplýva aj z ďalšieho listu N. T. zo dňa 04.02.1994. Ani z výpovede ostatných svedkov, ktorí boli pri uzatváraní Zmluvy o združení FP nevyplýva skutočnosť, že by nebolo úmyslom strán nadobudnúť ČOV do spoluvlastníctva. Aj z výpovede X.. T. vyplynulo, že v minulosti sa po obdobnom Združení finančných prostriedkov podnik stal spoluvlastníkom postavených objektov zo spoločných investícií. Tiež z Dohody o stanovení majetkových pomerov medzi FOZch P., štátny podnik a P., štátny podnik zo dňa 16.10.1992 vyplýva, že štátne podniky sa mohli v čase uzatvorenia Zmluvy o združení FP dohodnúť o spoluvlastníctve k určitej nehnuteľnosti na základe zmluvy o združení či inej dohody. Rovnako svedok X.. P. (konajúci za spoločnosť T., a.s.) a X.. K. C. (pôvodne za T., š. p.) nevyhlásili možnosť dohody o nadobudnutie vlastníckeho práva či spoluvlastníckych podielov po výstavbe ČOV. Tvrdenie žalovaného, že žiadna zmluvná strana Zmluvy o združení FP nemala záujem nadobudnúť spoluvlastnícke právo k nej je nepodloženou domnienkou. Poukázal tiež na § 4 ods. 1 písm. b) vyhlášky č. 151/1978 Zb. s tým, že organizácie poskytujúce prostriedky si v Zmluve zabezpečia účasť na využití príslušného zariadenia, rozsah výkonov, prípadne iných výhod pre svoju činnosť. Ak žalovaný ani jeho právny predchodca neposkytol lepšie ceny osobám, ktoré pôvodne uzatvárali Zmluvu o združení, aký mali mať z tohto zmluvnej strany benefit? Podľa žalobcu žiaden benefit zmluvným stranám nebol poskytnutý, čo svedčí o tom, že zmluvné strany mali v záujme k ČOV nadobudnúť spoluvlastnícky podiel. Ani to, či si toto právo uplatnili ostatní účastníci Zmluvy nemôže byť na ťarchu žalobcov. Benefit, o ktorom žalovaný tvrdí, a to využitie kapacity ČOV vylučuje článok V., že za odvádzanie a čistenie odpadových vôd budú zmluvné strany investorovi platiť úhrady podľa platných cenníkov. V ďalšom poukázal na znenie článku IV. bod 5 Zmluvy, v ktorom slovné spojenie „veľkosť podielov“ predstavuje veľkosť podielov každej zmluvnej strany k celkovej investícii v zmysle Zmluvy. Z uvedeného vyvodil správne konštatovanie súdu prvej inštancie, že k finančnému vysporiadaniu nedošlo. K tvrdenému nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu poukázal na ust. § 161 ods. 1, 2 CSP s tým, že už 7 rokov žalovaný to namieta a nedošlo k zastaveniu konania, preto súdy majú jeho vecnú legitímáciu za preukázanú. K uvedenému sa opakovane vyjadrovali, a preto je správny názor súdu prvej inštancie, že vecná legitímácia na ich strane je preukázaná. Žalovaný poukazuje na vyjadrenie FNM, ktorý v čase prevodu ČOV neskúmal, či niektoré podniky mohli nadobudnúť k nej v minulosti nejaké práva. Ani FNM nebol neomylnou inštitúciou. Práve predmetné konanie bolo iniciované z dôvodu odstránenia nedostatkov spôsobených minulým právnym režimom. Pri privatizácii podniku VVaK FNM vychádzal z podkladov ním predložených a ak ten tvrdil, že má byť 100 % vlastníkom ČOV, FNM nemal dôvod o tom pochybovať. Oprel tvrdenie žalovaného, že nevedel o obsahu súpisu majetku úpadcu C. spol. s r.o. Súd prvej inštancie vychádzal zo zisteného skutkového stavu. Spoločnosť C. spol. s r.o. nadobudla privatizáciou Zmluvou č. XX/XXXX N. T. za kúpnu cenu zohľadňujúcu práva k ČOV a za tieto práva zaplatila U. V. spol. s r. o. pri odkúpení časti podniku v konkurznom konaní úpadcu spoločnosti C. spol. s r.o. Vždy teda boli práva k ČOV zohľadnené v kúpnej cene predmetného podniku. K tvrdeniu žalovaného, že Zmluva o združení je neplatná, prečo potom tento poukazoval na benefit poskytnutý v zmysle tejto Zmluvy. Žalobca považuje Zmluvu o združení FP za platnú, mali o nej vedomosť aj nadriadené orgány, o čom vypovedal svedok X.. S.. Poukázal na to, že vyhláška č. 151/1978 Zb. bola platná do 29.04.1991, bola zrušená vyhláškou č. 150/1991 Zb. V článku II. Zmluvy o združení FP sa uvádza, že sa spravuje vyhláškami č. 151/1978 Zb., vyhláškou č. 19/1984 Zb. a vyhláškou č. 22/1986 Zb. Uviedol, že vyhláška č. 208/1989 Zb. sa v čase uzatvárania Zmluvy o združovaní FP na ňu nemohla vzťahovať. Tiež poukázal na dohodu o nadobudnutí vlastníckeho práva zo dňa 16.10.1992, uzavretú medzi FOZch P., štátny podnik a P., štátny podnik v čase platnosti a účinnosti § 3 ods. 1 z. č. 111/1990 Zb. sa P. štátny podnik stal vlastníkom, resp. spoluvlastníkom nehnuteľnosti, na výstavbu ktorých boli finančné prostriedky združené. Poprel preto tvrdenia žalovaného, že na nadobudnutie vlastníckeho práva štátnymi podnikmi bolo možné striktné aplikovať len z. č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku bez zohľadnenia ostatných právnych predpisov, účinných v čase uzatvorenia Zmluvy o združení FP, lebo zo samotného ust. § 27 Hospodárskeho zákonníka vyplýva, že právne pomery štátnych podnikov upravujú aj iné právne predpisy. Ďalej uviedol, že zo Zmluvy č. XX/XXXX jednoznačne vyplýva, že súčasťou prevádzaných práv štátnemu podniku boli aj majetkové práva k ČOV, pritom odkazuje aj na Zmluvu o združovaní FP, teda na predmetnú investíciu. S poukazom na názor Ústavného súdu SR vyjadrený v rozhodnutiach sp. zn. II. ÚS/193/06 a III. ÚS/198/07, podľa ktorých v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú poznámku či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil, uviedol, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku sa dostatočne vyjadril k neúčinnosti Zmluvy o združení FP, k aktívnej legitímácii žalobcu, k určeniu spoluvlastníckeho práva k pozemkom a špecifikácii dôkazov,

na základe ktorých priznal vlastnícke právo žalobcovi, a to všetko konkrétne v bodoch 14, 30, 48 a 47 až 51 odôvodnenia medzitýmneho rozsudku. Navrhol preto napadnutý rozsudok ako vo výroku vecne správny potvrdiť.

22. K replike žalobcu k odvolaniu žalovaného sa žalovaný vyjadril tak, že v podstate zotrval na tvrdeniach uvedených vo svojom odvolaní. Podľa žalovaného priznanie nároku žalobcu k nehnuteľnostiam evidovaným na LV č. XXXX medzitýmny rozsudkom po odmietnutí návrhu na zmenu žaloby (z nehnuteľnosti na LV č. XXX na nehnuteľnosti na LV č. XXXX) je nenáležité, právne i ústavne sporné. Medzitýmny rozsudok možno označiť za prekvapivý, porušujúci práva žalovaného na legitímne očakávania a spravodlivý proces. Pritom doteraz nie je zrejmé aké nehnuteľnosti sú uvedené aj na LV č. XXXX a či majú vôbec súvis s predmetom konania. S poukazom na § 216 ods. 2 CSP upravujúci výnimku zo zásady ne ultra petitum uviedol, že usporiadanie sporu o spoluvlastnícke právo nie je upravené osobitným zákonom, ale takto upravené je vyporiadanie už existujúceho spoluvlastníctva, nie iba domnelého nároku. Ďalej uviedol, že ak by 7 zmluvných strán Zmluvy pri jej uzatváraní v roku 1990 mali úmysel spoločne postaviť ČOV a následne ju nadobudnúť do spoluvlastníctva, určite by to uviedli do textu zmluvy. V zmluve uviedli iba správcu nehnuteľností, pričom vlastníctvo k ČOV pre zmluvné strany ako štátne podniky právne nebolo možné. Výpoveď svedka S. ako predstaviteľa jednej zmluvnej strany zo 7, nie je pre výklad obsahu Zmluvy podstatný. Ak mal záujem a úmysel nadobudnúť ČOV do spoluvlastníctva, mal dané ustanovenie presadiť do textu Zmluvy. K výkladu časti Zmluvy ohľadom vyporiadania zmluvných strán podľa pomeru svojich podielov do 3 mesiacov po ukončení stavby uviedol, že je jasným a samozrejým výkladom, podľa ktorého ak každý poskytne dohodnutý diel, daná suma sa ďalej využije a nenavýši sa. Žalovaný teda nemal povinnosť vysporiadať sa s ostatnými zmluvnými stranami, naopak mal právo žiadať od ostatných zmluvných strán vysporiadanie a doplatenie ich príspevkov, nakoľko finančné prostriedky na pokrytie zvýšených nákladov na výstavbu ČOV zabezpečil sám. Svedkovia X. T., X. P., X. C. a X. I. si nespomínali na úmysel nadobudnúť spoluvlastnícke právo alebo si nespomínajú na Zmluvu vôbec. Podľa žalovaného každej zmluvnej strane bol poskytnutý benefit vo forme udelenia kapacity ČOV. Ak by k výstavbe ČOV nedošlo, zmluvné strany by nemohli pokračovať vo svojej ekonomickej činnosti, čo potvrdil aj svedok X. T.. Skutočnosť, že ostatné zmluvné strany okrem žalobcu si predmetné právo neuplatnili svedčí o zámere strán určiť správcu majetku nadobudnutého zo združených prostriedkov a nie spoluvlastnícky nadobudnúť ČOV. Tiež uviedol, že zmluva žiadne majetkové práva Vsl. N. N. nepriznávala. Pritom spôsoby účtovania sú súkromnou vecou daného štátneho podniku. Ak žalobca účtuje vo svojom účtovníctve sumu, ktorá bola poskytnutá na základe Zmluvy, neznamená to, že z tejto sumy mu vyplýva spoluvlastnícky vzťah k nejakej nehnuteľnosti. Podstatným je znenie Zmluvy uzavretej medzi stranami, ktorá o spoluvlastníctve v tomto prípade vôbec nehovorí. Naopak, zmluvné strany sa výslovne dohodli na správcovi. Žalobca sa snaží svoj nárok na spoluvlastnícky podiel odvodiť od tvrdení správcu konkurznej podstaty C. spol. s r.o. X. I., ktorý v účtovníctve spoločnosti našiel informácie o majetkových právach k ČOV. Vychádzal výlučne z účtovných podkladov predložených úpadcom (C. spol. s r.o.). Avšak informácie a záznamy FNM, podľa ktorých práva k ČOV neprešli na C. spol. s r.o., ale naopak na žalovaného majú nepochybne vyššiu dôkaznú silu a pôsobia presvedčivejšie. Štátna inštitúcia ako je FNM bola jedinou oprávnenou vykonávať privatizácie v SR, ktorá musela o nich mať najpresnejšie a najmä autentické informácie. Zmluvné strany Zmluvy z roku 1990 považovali za nevyhnutné získať súhlas nadriadených orgánov s uzavretím Zmluvy, čo do nej zakomponovali. Aj keď podľa žalobcu súhlas nadriadených orgánov nemusel mať výslovne písomnú podobu, dôkazné bremeno o tom zaťažuje práve žalobcu. Žalobca uvedené neunesol, nepreukázal poskytnutie súhlasu nadriadených orgánov so Zmluvou. S poukazom na vyhlášku č. 151/1978 Zb., nariadenia vlády č. 208/1989 Zb. a č. 127/1988 Zb. úmyslom strán v čase uzavretia Zmluvy nemohlo byť nadobudnutie vlastníctva štátnym podnikom, keďže platný právny poriadok to neumožňoval. Rovnako je vylúčená aplikácia vyhlášky č. 119/1988 Zb. vykonávajúca Hospodársky zákonník, ktorej vzhľadom na účinnosť zákona č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku, aplikácia bola vylúčená. Navrhol opätovne jeho odvolaniu vyhovieť.

23. Žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním zo dňa 07.08.2019, ktoré bolo súdu doručené 09.08.2019 zrekapituloval podstatné odvolacie argumenty, v ktorom navrhol nariadiť v odvolacom konaní pojednávanie z dôvodu dôležitého verejného záujmu. V ďalšom zopakoval svoje odvolacie dôvody konkretizované v podanom odvolaní.

24. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) preskúmal medzitýmny rozsudok, ako

aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

25. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, a to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

26. Keďže odvolateľ predovšetkým namietal možnosť v predmetnej veci rozhodnúť medzitémnym rozsudkom, je potrebné k tomu uviesť nasledovné. O uplatnenom práve, t. j. o veci samej resp. merite sporu, rozhoduje v zásade súd formou rozsudku. Rozsudkom by sa malo v zásade vždy rozhodnúť o celej prejednávanej veci. Len výnimočne, ak je to účelné, môže súd rozhodnúť rozsudkom najskôr len o časti prejednávanej veci (tzv. čiastočný rozsudok) alebo o základe prejednávanej veci (tzv. medzitémny rozsudok). Medzitémnym rozsudkom sa rozhoduje o tom, či je základ nároku daný, dôvodný resp. opodstatnený. Napríklad pri náhrade škody sa môže rozhodnúť medzitémnym rozsudkom o tom, že nárok na náhradu škody je daný. Následne po právoplatnosti tohto rozsudku (ktorým sa však v zásade konanie nekončí) sa konečným rozsudkom rozhodne o výške uplatneného nároku. Inštitút medzitémneho rozsudku (niekedy nazývaného aj medzi rozsudok) nachádzame upravený v ustanovení § 214 CSP.

27. NS SR konštatoval vo veci sp. zn. 5 Obdo 5/2011, že „Medzitémny rozsudok predstavuje rozsudok o základe uplatneného nároku. Základ uplatneného nároku definuje iba teória a judikatúra. Základom predmetu konania budú všetky okolnosti determinujúce výšku predmetu konania, teda všetky tie skutkové a právne otázky, od ktorých posúdenia závisí výška uplatneného nároku. Za základ prejednávanej veci, o ktorom môže súd rozhodnúť medzitémnym rozsudkom, treba spravidla považovať všetky sporné otázky vyplývajúce z uplatňovaného nároku, ktoré musí posúdiť, ak má súd o veci rozhodnúť, s výnimkou výšky nároku (RV/1968). Posúdenie predbežnej otázky nemožno v žiadnom prípade vyjadriť formou výroku, ale sa môže prejaviť len v spôsobe rozhodnutia o návrhu vo veci samej a možno ho uviesť len v odôvodnení rozhodnutia (R61/1965). Medzitémnym rozsudkom môže byť rozhodnuté len o základe prejednávanej veci, nikdy nielen o dieľšej spornej právnej otázke, týkajúcej sa uplatneného žalobného návrhu (R44/1996). Rozhodnutím o základe prejednávanej veci nie je riešenie predbežnej otázky pre rozhodovanie vo veci samej.“

28. V medzitémnom rozsudku musí byť tak posúdený celý právny základ veci. Právnym základom veci je všetko, čo nemožno podriaďiť pod pojem výška uplatneného nároku, to znamená, že musia byť vyriešené všetky právne otázky, nielen niektoré alebo dokonca len jedna z nich. Aby medzitémny rozsudok bol preskúmateľný a mohol byť dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v opravnom konaní z hľadiska posúdenia jeho vecnej správnosti, súd sa v ňom musí vysporiadať so všetkými skutkovými a právnymi otázkami týkajúcimi sa základu, o ktorom medzitémnym rozsudkom rozhoduje, a musí z neho byť zrejmé, o akom základe prejednávanej veci rozhodol, na základe akých skutočností a dôkazov a ako vec právne posúdil. Otázky, ktoré sa týkajú základu nároku, možno totiž riešiť len v medzitémnom rozsudku. Ak sa tak nestane, je vylúčené, aby k nim súd prihliadol v ďalšom konaní pri rozhodovaní o výške nároku. Po vydaní medzitémneho rozsudku sa súd môže v ďalšom konaní zaoberať už len výškou uplatneného nároku.

29. Podľa názoru odvolacieho súdu medzitémny rozsudok, ktorý je predmetom tohto odvolacieho konania neobstojí pri hodnotení uvedených kritérií. Je nutné predovšetkým súhlasiť s odvolateľom, že prvoinštančný súd vo výroku rozsudku rozhodoval o nehnuteľnostiach evidovaných na LV č. XXXX v k. ú. N. - K., pričom v žalobe bol uplatnený nárok žalobcu na určenie spoluvlastníckeho práva k nehnuteľnostiam evidovaných na LV č. XXX, k.ú. N. -K.. Už uvedené je dôvodom na zrušenie medzitémneho rozsudku vydaného súdom prvej inštancie. Odvolaciemu súdu je viac než divné, že prvoinštančný súd nepripustil zmenu žaloby, ktorou sa žalobca domáhal určenia spoluvlastníckeho práva k nehnuteľnostiam evidovaných na LV č. XXXX, namiesto na LV č. XXX, k. ú. K., a napriek tomu rozhodoval o nehnuteľnostiach evidovaných na LV č. XXXX, k. ú. K.. Takýto procesný postup súdu prvej inštancie je potrebné považovať za nesprávny. V tomto smere je odvolacia námietka žalovaného

dôvodná. Už uvedená skutočnosť bola by dôvodom na zrušenie takéhoto medzitýmneho rozsudku. Rovnako je dôvodné ďalšie tvrdenie odvolateľa, že v petite medzitýmneho rozsudku nie je obsiahnutý celý predmet základu nároku, keď tam nie sú špecifikované nehnuteľnosti, ktorých sa má rozsudok dotýkať. Uvedený nedostatok je ďalším dôvodom na zrušenie tohto rozsudku. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že pri rozhodovaní o základe nároku je nutné sa zaoberať a posudzovať všetky otázky, ktorých posúdenie je nevyhnutné na rozhodnutie o uplatnenom nároku s výnimkou okolností, ktoré sa týkajú len výšky nároku. Nemôžu byť ním posudzované iba dielčie sporné právne otázky, týkajúce sa uplatneného nároku. Uvedené vyplýva aj z rozhodnutí NS ČR sp. zn. 29Cdo/3474/2012, a sp. zn. 25/Cdo/2813/2006. Je tiež potrebné zdôrazniť, že v prípade rozhodnutia medzitýmny rozsudkom je potrebné to vysloviť nie len v záhlaví rozsudku, ale predovšetkým v jeho výroku, kde je potrebné vyslovene uviesť tiež to, že o výške nároku a o náhrade nákladov konania bude rozhodnuté v konečnom rozsudku. Ani uvedené prvoinštančný súd náležite nevyjadril vo výroku napadnutého medzitýmneho rozsudku.

30. Už z vyššie uvedeného je možné vyvodiť záver, že súd prvej inštancie sa nevenoval náležite či už procesným alebo hmotnoprávnym podmienkam pre vydanie medzitýmneho rozsudku a napriek tomu tak rozhodol. Z napadnutého rozsudku tiež nie je možné zistiť, či tento bol vydaný na základe návrhu strany v spore, alebo bez takéhoto návrhu, pritom podľa ust. § 214 ods. 2 CSP medzitýmny rozsudkom o tom, či tu je, alebo nie je právo, možno rozhodnúť iba na návrh strany sporu. Všetky uvedené dôvody vedú k záveru o nutnosti zrušiť tento napadnutý medzitýmny rozsudok.

31. Podľa § 360a Hospodárkeho zákonníka, z. č. 109/1964 Zb. novel. Z. č. 513/91 Zb., znenie účinné od 01.11.1990 do 28.02.1991, zmluvou o združení sa organizácie zaväzujú, že spoja svoju činnosť alebo časť svojich prostriedkov na dosiahnutie určitého účelu, prípadne v inom spoločnom záujme. Zmluva o združení vymedzí najmä:

- a) účel združenia, dobu, na ktorú sa zmluva uzaviera, činnosť, ktorá je predmetom združenia, a spôsob jej vykonávania, prípadne prostriedky, ktoré sú predmetom združenia,
- b) práva a povinnosti zúčastnených organizácií, výšku podielov, ktorými prispievajú na úhradu nákladov spojených s výkonom dohodnutej činnosti a spôsob rozdelenia zisku alebo straty,
- c) dôsledky porušenia zmluvných povinností,
- d) spôsob vzájomného vyporiadania záväzkov po zániku zmluvy o združení.

Zmluva o zrušení vznikne dohodou o jej celom obsahu. Na platnosť zmluvy je potrebná písomná forma. Zmluva o združení zaniká dohodou zúčastnených organizácií, dosiahnutím účelu, na ktorý bola uzavretá, uplynutím času, na ktorý bola uzavretá, alebo v iných prípadoch určených v zmluve. Pokiaľ zmluva o združení neurčí inak, môže zúčastnená organizácia od zmluvy odstúpiť alebo previesť svoje práva a povinnosti na inú organizáciu iba so súhlasom všetkých združených organizácií.

32. K veci samej odvolací súd uvádza, že v zmysle § 8 Hospodárskeho zákonníka sa socialistické spoločenské vlastníctvo delilo na vlastníctvo štátne, družstevné a vlastníctvo spoločenských a iných socialistických organizácií, pričom štátne vlastníctvo bolo realizované formou správy národného majetku. Okrem toho v zmysle § 14 Hospodárskeho zákonníka všetky socialistické organizácie sa delili na štátne, družstevné, spoločenské a iné, ktorých činnosť prispievala k rozvoju socialistických vzťahov. Tieto socialistické organizácie sa mohli v zmysle Hospodárskeho zákonníka dohodnúť na vzájomnej spolupráci, ktorá mohla byť aj vo forme združovania finančných prostriedkov na investičnú výstavbu alebo na obstaranie základných prostriedkov [§ 360 a) HZ]. V zmluve o združení socialistické organizácie sa vopred museli dohodnúť, ktorá z nich bude mať takto zadovážené zariadenie v správe alebo ktorá neštátna organizácia bude jeho vlastníkom.

33. Z doteraz vykonaného dokazovania vyplýva, že medzi právnym predchodcom žalobcu, žalovaného a ďalšími zmluvnými stranami došlo dňa 08.11.1990 k uzavretiu Zmluvy o združení investičných prostriedkov k investičnej výstavbe akcie ČOV N. - K.. Priamo v tejto Zmluve o združení bolo dohodnuté, že stavba po dokončení prejde do správy investora, ktorým bol Východoslovenské vodárne a kanalizácie, š.p. J.. Z uvedeného vyplýva, že účastníci zmluvy sa mali dohodnúť na náležitostiach v súvislosti so združovaním finančných prostriedkov, aj v súvislosti so správou uvedeného majetku. Za investora a správcu boli určené Východoslovenské vodárne a kanalizácie, š.p. J. tak, ako je to uvedené v článku I. bod I. Zmluvy. Spoluvlastníctvo medzi právnymi predchodcami žalobcu a žalovaného k nehnuteľnosti, ktorá bola zo združených finančných prostriedkov vystavená, z uvedenej Zmluvy nevyplýva. Z doteraz vykonaného dokazovania ani existencia prípadnej dohoda o originálnom

vzniku spoluvlastníctva uvedených subjektov k stavbe ČOV N. K. nevyplýva. Podľa názoru odvolacieho súdu cieľom zmluvných strán nebolo vytvárať spoluvlastnícke vzťahy, ale ich cieľom bolo v tom čase združovať investičné prostriedky presne tým spôsobom ako to má na mysli ust. § 360 a) Hospodárskeho zákonníka. Správcom tohto novovytvoreného majetku sa stal právny predchodca žalovaného, keďže išlo o majetok štátu. Zatiaľ v konaní tiež nebolo preukázané, aby boli združené finančné prostriedky použité aj na kúpu pozemkov. Podľa tvrdení žalovaného pozemky boli zabezpečované ešte pred uzavretím Zmluvy o združení finančných prostriedkov. Nakoniec aj vyhláška č. 151/1978 Zb. o združovaní prostriedkov socialistických organizácii presne stanovovala, že poskytnutím finančných prostriedkov sa organizácie stávajú podielníkmi na združenej investičnej výstavbe nie podielníkmi na spoluvlastníctve nehnuteľností, ktorá je vystavaná. Organizácia, ktorá tieto prostriedky poskytla ich má ako svoj vklad do tejto združenej investičnej výstavby a správca alebo osoba, ktorá sa stala vlastníkom bola povinná evidovať tento vklad ako cudzí zdroj. Za daných okolností je dosť ťažko možné uvažovať o vzniku podielového spoluvlastníctva na nehnuteľnosti, ktorá bola z takto združených finančných prostriedkov vystavaná. Dohoda o vzniku spoluvlastníctva by musela byť preukázaná už v čase združovania finančných prostriedkov.

34. Odvolací súd sa však nestotožňuje s názorom o nejasnosti petitu návrhu žalobcu, že podiel, ktorý žiada priznať a je uvedený v percentách, že je neurčitý. Uvedená percentuálna výška podielu je matematickým spôsobom prepočítateľná na zlomkovú podobu a táto skutočnosť nie je sama o sebe dôvodom nejasnosti návrhu, resp. petitu. Obdobná právna vec už bola posudzovaná aj rozhodnutím Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS /215/2008 zo dňa 19.06.2008. Ešte odvolací súd zdôrazňuje, že ak žalobca poukazuje na iné zmluvy, podľa ktorých bolo spoluvlastníctvo nadobudnuté, aj keď v rozpore so zákonom, nemôže iba uvedené byť dôvodom pre vyhovieť návrhu v tomto konaní.

35. Ústavný súd SR opakovane vo svojej judikatúre vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však pritom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

36. Po preskúmaní odôvodnenia medzitémneho rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 28.11.2017 je nutné konštatovať, že uvedený súd sa s otázkami podstatnými pre rozhodnutie v tejto veci nevysporiadal dostatočne, svoje závery nepodložil poukázaním na skutkové okolnosti vyvozené z vykonaného dokazovania, ako aj na ustanovenia príslušných právnych predpisov, na základe ktorých skutkový stav danej veci posúdil a na ktorých svoje rozhodnutie napokon založil. Je nutné uviesť, že zmluvné strany v Zmluve o združení v čl. V., bod 5 zakomponovali vetu: Vysporiadanie bude vykonané investorom ostatným zmluvným stranám alebo ostatnými zmluvnými stranami investorom do troch mesiacov po ukončení stavby, pokiaľ by k tomu nedošlo už v priebehu výstavby“ sa viaže k predchádzajúcej vete toho istého odseku, znejúcej „V prípade zníženia alebo prekročenia nákladov stavby sa zmluvné strany vysporiadajú podľa pomeru svojich podielov.“, čo je možné vykladať iba tak, že sa vysporiadanie týka iba v prípade zníženia alebo prekročenia nákladov stavby, čo nie je možné pri žiadnom výklade vyhodnotiť ako dohodu o vzniku spoluvlastníctva k stavbe zrealizovanej zo združených finančných prostriedkov zmluvných strán.

37. V neposlednom rade je treba ešte dodať, že v zmysle čl. VI. Zmluvy zmluvné strany dohodli nadobudnutie platnosti tejto zmluvy jej schválením nadriadenými orgánmi všetkých zmluvných strán. Z do spisu predloženého vyhotovenia uvedenej Zmluvy však nevyplýva, aby táto bola schválená nadriadenými orgánmi zmluvných strán, ani právneho predchodcu žalobcu a žalovaného.

38. Odvolací súd preto medzitémny rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 389 ods. 1, písm. a), b) c) CSP zrušil, lebo mal za to, že neboli splnené podmienky na jeho vydanie.

39. Úlohou súdu prvej inštancie bude pri rozhodovaní o nároku žalobcu v prvom rade náležite ustáliť predmet sporu s takým označením nehnuteľností, ktoré bude zodpovedať príslušnej evidencii, nárok žalobcu na určenie spoluvlastníckeho práva k nehnuteľnostiam náležite vyhodnotiť po preukázaní zákonných dôvodov právnej úpravy pre vznik spoluvlastníctva v hore naznačenom smere pri vyporiadaní sa so všetkými námietkami žalovaného, aj s tými, ktoré konkretizoval vo svojom poslednom odvolaní, s tým, že na preukázanie oprávnenosti nároku musí žalobca produkovať dôkazy, zo záverov ktorých bude možné jeho nárok objektívne posúdiť. Úlohou súdu bude dôsledne rešpektovať závery odvolacieho súdu vyslovené aj v predchádzajúcich zrušujúcich rozhodnutiach v tejto veci. Pri novom rozhodovaní bude súd prvej inštancie rešpektovať názory vyslovené súdnymi autoritami, ktoré boli prezentované v obdobných právnych veciach. Ak nebudú preukázané zákonné podmienky na nadobudnutie spoluvlastníckeho práva žalobcu k nehnuteľnostiam, ku ktorým sa domáha ich určenia, nebude možné žalobe vyhovieť.

40. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o všetkých trovách konania v zmysle ust. § 396 ods. 3 CSP.

41. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom KS v PO v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /(dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).